

dala, da sta bili ovčki v škodi, so pristopili oče k Jožku in ga malo potipali za ušesa. No, pa ravno hudega ni bilo, kajti drugi dan se ni več spominjal, katero uho je trpelo. Vendar mu je to nekoliko koristilo. Lagati si Jožek ni več prav upal in se tudi ni hotel. Tudi je moral za kazen od tedaj naprej ovčki sam pasti. Nič več se niso trgali zanje.

Ako je prišla semanja nedelja in so pri Jerasovih zaklali ovčki, bi bili kmalu vsi trije: Jožek, Mirko in Tonček jokali, tako jim je bilo dolgčas po priljubljenih živalicah.

Tisti dan pa, ko so prvič pasli ovčki, bo ostal gotovo vsem trem bratom vse življenje v spominu, posebno pa Tončku, ki je vstopil že v prvo latinsko šolo in ki mi je povedal to dogodbo . . .

F. Osojski.

Na grobišču.

Adagio.

P. Angelik Hribar.

p *f*

1. Na gro - bi-šću v zim-ski no - či Mla-da
2. Ma - ti zla - ta, ma - ti zla - ta, Oh, od-
3. Zdru-ži z va - mi naj me ja-ma, Zdru-ži

p *f*

de-kli-ca kle - či, Vró iz prs ji vzdi - hi
pri - te te - sni hram, Oh, od - pri - te oz - ka
z va - mi naj me raj! Kaj brez vas si - ro - ta

p



4. K vam, le k vam srce mi sili,
K vam, le k vam mi koprni,
Saj presrčno me ljubili,
Mati draga, ste le vi.

5. Nagne se ji trudna glava,
Sen zatise ji okó, —
K materi ji duša vsplava,
Več ne vrne se v teló . . .

Gregor Gornik.



V koruzo!

„Stoj no, Janko, kam pa, kam?
Glej ga, kam pa dirjaš sam?
Nisem li prijatelj tvoj,
Oj povabi me s seboj!“

„Pri Loparniku je že koruza zrela;
Če ti prav je, — nekaj storžev bi je vzela.“

„Če mi prav je? — To seveda!“

„No, to moška je beseda!“

In v koruzo jo drvita
Malopridna nikdarsita.